

- **figurile de stil** sunt considerate substanța vie a limbajului artistic, desemnând modalitățile prin care se modifică expresiv sau se îmbogățește sensul unui cuvânt, ori se produce o abatere de la o construcție gramaticală uzuală, pentru a crea imaginea artistică;

Tipuri:

- **personificare** - figură de stil prin care se atribuie unor obiecte, vietăți, concepte abstracte etc. caracteristici sau comportament și limbaj omenesc: *Unde-izvoare plâng în vale* (M. Eminescu, *Floare albastră*);
- **comparație** – figură de stil ce constă în alăturarea a doi termeni, pe baza unui raport de asemănare: *Răsare luna, ca o vatră de jăratec* (M. Eminescu, *Călin, file din poveste*);
- **enumeratie** – însiruirea unor termeni de același fel sau cu sensuri apropiate, pentru a accentua ideea exprimată: *Căci eu iubesc și ochi și flori și buze și morminte* (L. Blaga, *Eu nu strivesc corola de minuni a lumii*);
- **repetiție** – figură de stil care constă în reluarea unui cuvânt sau a unui grup de cuvinte, cu scop expresiv: *Care vine, vine, vine, calcă totul în picioare* (M. Eminescu, *Scrisoarea III*);
- **epitet** – figură de stil care exprimă însușiri deosebite, neașteptate ale obiectelor sau ale acțiunilor: *Cu o zale argintie se îmbracă mânda țară* (V. Alecsandri, *Iarna*);
- **hiperbolă** – figură de stil ce constă în exagerarea dimensiunilor, proporțiilor reale ale unui obiect, fenomen, cu scopul sporirii expresivității: *Gigantică poart-o cuploă pe frunte* (G. Coșbuc, *Pașa Hassan*);
- **antiteză** – figură de stil care constă într-o asociere de idei, imagini, noțiuni, secvențe cu sens contrar: *Să-nveți să mori când nu știi să trăiești / Și să trăiești abia după ce mori.* (I. Minulescu, *Rânduri pentru un necredincios*);
- **metaforă** – figură de stil prin care se substituie (se înlocuiește) un termen propriu cu unul impropriu, dar expresiv poetic, de obicei, pe baza unei relații logice de asemănare: *Leoaică tânără, iubirea / mi-a ieșit în cale* (N. Stănescu, *Leoaică tânără, iubirea*);
- **alegorie** – figură de stil care apelează la o suită de simboluri, metafore, comparații, personificări, formând o imagine unitară în care sunt sugerate noțiuni abstracte prin intermediul concretului: *Brazi și pălținași / I-am avut nuntași, / Preoți, munții mari, Paseri, lăutari, / Păsărele mii, / Și stele făclii!* (Miorița);
- **inversiune** – figură de stil care constă în modificarea expresivă a topicii obișnuite în propoziție sau în frază: *Iar plopi în umedul amurg / Doinesc eterna jale...* (G. Coșbuc, *Mama*).